

er paa flere Maader stemplet i det offentliges Øjne, han staar som den Mand, der utvivlsomt er Kassebedrøver, han er forladt af den Støtte, han havde søgt hos en Sagfører, han er i Virkeligheden, om jeg saa maa sige, forladt af Guder og Mennesker, han er en ene Mand, og alle er i Virkeligheden, kunde man sige, imod ham. Hvad gør da Manden i denne Situation, hvor han føler sig forurettet? Han skriver ind til Sygekasseinspektøren den 7. November 1910, og hvordan er nu denne Skrivelse affattet? Maa jeg have Lov til at sige, at her kommer det glædelige, jeg har haft ud af denne Sag. Dette Dokument synes mig at være af høj menneskelig Rang. Lad os tænke os den Situation, hvori Manden staar! Hvad mener man, at den Mand vil gøre, som er slaaet fuldkomment ned og har alle imod sig? Man kunde tænke sig, at han opsatte en Skrivelse, bevæget af Rørelse og Sentimentalitet, eller at han følte sig saa fortvivlet, at han ydmygede sig uværdigt og krøb for at faa sin Ret, man kunde ogsaa tænke sig, at han var anmassende, stor og henviste til, hvad for en Mand han havde været, og hvilken betydelig Mand han var, man kunde i hvert Fald tænke sig, at han overdrev sit Krav om Ret og lige i Øjeblikket forlangte ubetinget Oprejsning. I Modsætning dertil lyder hans Skrivelse, som jeg med den højtlærte Formands Tilladelse skal oplæse, ganske ligetil saaledes:

„Til Sygekasseinspektoratet.

I Anledning af Deres ærede Skrivelse af 26. Oktober angaaende Sørup—St. Jørgens Syge- og Begravelseskasses Regnskab for den Tid, jeg har fungeret som Formand og Kasserer og som er bleven revideret af Her J. Andersen Representant for Begravelseskassen, vil jeg herved meddele, at jeg ikke har været tilstede ved Revisionen, men derimod var baade den nuværende Formand og Kasserer”. Der mangler nogle Ord, men det viser netop Mandens Ortografi. „Da jeg blev kaldt ud til Hr. Andersen en Dag, sagde han til mig, at mit Regnskab var i den grad udriktigt, at han tiltalte mig som Bedrager og beskyldte mig for falsk Bogføring i baade Formands og Kasserers Paahør da sagde jeg, at konde der findes noget vilde jeg erlægge det, men som det stod kunde jeg ikke, da jeg vidste, at jeg ikke havde paaført andet end mine Kvitteringer vidste. Det viste sig at Fejlen var Andersens Løn, han ikke havde indført i sit Regnskab. Saa gik jeg ud til ham Dagen efter, og da var han selv klar over at det var Lønnen

der gav Forskellen. Og da sagde han til mig at han havde gaaet mit Regnskab igennem igen og fundet det Rigtigt, og da jeg fik den Meddelelse af ham tænkte jeg ikke mere over det”. — Mere højtideligt tager han det ikke. — „Hvordan saa Regnskabet er ordnet bag efter, ved jeg ikke, da der ikke blev mig forklaret noget den Dag jeg tilbød at lægge de manglende Penge ud, og jeg vidste altsaa ikke, at det var paa mit Regnskab der var Underskud, men da jeg efter at mit Regnskab var godkendt for mig af Hr. Andersen talte med Kassereren, og da lovede jeg ham at laane ham Pengene til at dække Underskuddet med og saa lovede Kassereren at Bestyrelsen nok efterhaanden skulde genbetale mig Beløbet, da de vidste, at deres Regnskab ikke i Orden. Og paa den Maade betalte jeg Pengene i den Tro at det var Laan, og ikke som Underskud fra mit Regnskab. Derfor ønsker jeg gerne at faa mit Regnskab revideret af en Jurist, da jeg mener mig Forurettet. Dersom Inspektoratet vil antage en, vil jeg gerne betale ham. Under Revisionen ønsker jeg at være tilstede.

Ærbødigst

P. Christensen”.

Man har i dette Land, synes jeg, mange Former for Fædrelandskærlighed og mange Former for at ytre den, og jeg vil da sige, at jeg overfor en saa enkel Skrivelse, hvis ædle Simpelhed er saa givet, føler mig stolt ved at være Dansker.

Hvorledes stiller nu Sygekasseinspektøren sig overfor denne Skrivelse? Det undrer mig, at Sygekasseinspektøren ikke har det, som man kalder: „Hvo, som har Øren, han høre”. Jeg synes, man kan høre den Mands Uskyld igennem denne Skrivelse. Den er simpel og ligetil, og alt, hvad han forlanger, er kun at faa sin Sag grundigt undersøgt. Det forekommer mig, at den Skrivelse er af en saadan Art, at den ikke kan være skrevet af en Forbryder, jeg vil føje til, den kan heller ikke være skrevet af en letsindig Mand. Men Sygekasseinspektøren afviser ham alligevel, han meddeler ham, at han har brevvækslet med Hr. Jens Andersen, som har erklæret, at han „ingen Grund finder til at imødegaa Deres Besværg, da han betragter Sagen som et Mellemværende mellem Dem og Kassen”, det vil altsaa sige ikke Sygekassen, men Begravelseskassen. Dertil henviser Sygekasseinspektøren, og han erklærer, at han kan ikke gøre mere for ham paa dette Punkt. Jeg skal ikke i Øjeblikket fordybe mig yderligere i dette, men kun bede det høje